

## **RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

### **ARREST**

**Nr. 13.621 van 3 juli  
2008 in de zaak RvV X/  
II**

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

## **RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kongolese nationaliteit, op 6 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 november 2007 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die loco advocaat OKEKE DJANGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.**

.1. Verzoeker komt België binnen en verklaart zich op 24 juni 2003 vluchteling. De asielaanvraag wordt afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 5 augustus 2003 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die hem wordt betekend op 7 augustus 2003.

.2. Op 11 maart 2004 wordt door Groot-Brittannië gevraagd verzoeker over te nemen. Aldaar wordt naar aanleiding van een asielaanvraag op basis van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoeker reeds in België een asielaanvraag heeft ingediend. Na overdracht wordt verzoeker opgesloten in het gesloten centrum te Vottem met het oog op repatriëring.

Binnen deze context wordt door verzoeker tot twee maal toe een procedure opgestart met het oog op zijn invrijheidsstelling. Beide procedures hebben een negatief resultaat. Op 20 oktober 2004 laat verzoeker weten vrijwillig te willen vertrekken. Ondanks zijn belofte stelt hij hoger beroep in, zodat het voorziene vertrek dient te worden afgelast. Bij arrest van het Hof van Beroep te Luik van 28 oktober 2004 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

.3. Verzoeker dient meermaals een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van Vreemdelingenwet. Telkens wordt op grond van een negatieve verblijfscontrole de aanvraag door de stad Antwerpen niet in overweging genomen. Op 4 april 2007 wordt het aanvraagdossier van de vierde aanvraag tot machtiging tot verblijf voor een tweede maal overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze aanvraag is nog steeds in behandeling.

.4. Op 29 mei 2006 erkent verzoeker het op 29 januari 2006 geboren kind DOMINGOS MBUNDU Joyce. De moeder van het kind is zijn partner DOMINGOS MBUNDU Neta, waarmee verzoeker te kennen geeft in het huwelijk te willen treden.

.5. Op 5 november 2007 wordt aan verzoeker door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Artikel 7, eerste lid, 1 °, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig visum."*

## **2. Onderzoek van het beroep.**

2.1. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 9, derde lid (9bis) van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) en van de principes van een goede administratie. Tevens werpt hij een duidelijke vergissing in appreciatie op.

Ter adstruering van zijn middel stelt verzoeker wat volgt: «

*Wat betreft het eerste argument:*

*Verzoeker geen enkel antwoord ontvangen heeft op zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf waarvan het onderzoek hangende is;*

*Terwijl,*

*Dat door op deze manier te handelen tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.*

*Dat het inderdaad verstandig is dat de administratie een juiste kennis van de situaties moet hebben die zij dient te regelen alvorens een beslissing te nemen.*

*Dat het eveneens raadzaam is dat de beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de zaak zowel op het gebied van de feiten als juridisch;*

*Dat door op een andere wijze te handelen de administratie ontegenzeggelijk een duidelijke beoordelingsfout zou maken;*

*Dat in onderhavig geval de beoordelingsfout duidelijk is en de nietigverklaring van de omstreden beslissing rechtvaardigt;*

*Wat betreft het tweede argument :*

*De omstreden beslissing is op inadequate wijze gemotiveerd] laconiek en stereotiep die geen enkel verband heeft met de situatie van verzoeker;*

*Terwijl*

Een administratieve akte een relevante motivering moet hebben;  
Dat dit er op neerkomt dat er een redelijk verband moet zijn tussen oorzaak en gevolg en het motief dat weerhouden werd en de omstreden beslissing.  
Dat bovendien de uitgesproken motivering volgens recht aanvaardbaar moet zijn. Dat men inderdaad moet weten dat de vastgestelde omstandigheden van de feiten en waarvan men begrijpt dat zij de administratie er toe geleid hebben een beslissing te nemen niet mogen erkend worden als geldige motieven indien zij de overheid niet toelaten ze in overweging te nemen.  
Dat de omstreden beslissing een motivering inhoudt die volledig vreemd is aan de motieven die de omstreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen.

Wat betreft het derde argument ;

De omstreden beslissing belemmert het voorgenomen huwelijk;  
Terwijl,  
Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op privé- en familielevens waarborgt;  
Dat inderdaad iedere persoon recht heeft op respect van zijn privé- en familielevens;  
Dat er slechts inmenging van de openbare overheid in de uitoefening van dit recht mag zijn voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en dat zij een maatregel is die, in een democratische samenleving noodzakelijk is o.a. voor de nationale veiligheid, de openbare orde, enz. (cfr. Art. 6.2° EVRM);  
Dat in onderhavig geval tegenpartij geen voldoende motivatie levert om de inbreuk aan dit fundamenteel recht door de omstreden beslissing gepleegd te rechtvaardigen;  
Dat zij door dit feit niet enkel een schending van artikel 6 van het EVRM begaat, maar tevens een schending van haar verplichting, als administratieve overheid, haar beslissingen te motiveren."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt: " III.

#### MET BETREKKING TOT HET MIDDEL

Eerste middel: verzoeker stelt dat verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt omdat hij een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zijn aanvraag tot regularisatie van verblijf nog in onderzoek is.

Tweede middel: verzoeker stelt dat de bestreden beslissing "op inadequate wijze is gemotiveerd, laconiek en stereotiep die geen enkel verband heeft met de situatie van verzoeker". De motieven van de beslissing zijn volledig vreemd aan de motieven die de bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij is van mening dat zowel het eerste middel als het tweede middel van verzoeker onontvankelijk zijn, en wenst ze daarom ook gezamenlijk te behandelen.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori de middelen) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531) .

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere en uiterst vage vermelding dat er sprake is van een "beoordelingsfout" in hoofde van verwerende partij of dat de bestreden beslissing "niet correct werd gemotiveerd". Verzoeker doet zelfs geen enkele verwijzing naar wetsartikelen of rechtsbeginselen.

Dergelijke algemene vermeldingen maken volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel (s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste en tweede middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd zijn om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

In bijkomende orde, en wat het eerste middel betreft, wenst verwerende partij op te merken dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, zijnde op 5 november 2007, de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3. van de Vreemdelingenwet nog niet in behandeling was genomen.

Minstens drie verzoeken tot regularisatie werden voorheen niet in behandeling genomen, omdat het woonplaatsonderzoek telkens negatief bleek te zijn. Verzoeker verhuisde van het ene illegale verblijf

naar het andere. Hij heeft niet de minste zorg getoond om zich in regel te stellen met de verblijfsvoorschriften.

Verwerende partij wenst ook op te merken dat het verzoek tot machtiging tot verblijf niet aangewend mag worden als een oneigenlijk beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat het tweede middel betreft, wenst verwerende partij in bijkomende orde op te merken dat de beslissing correct gemotiveerd is, daar zij refereert naar de werkelijke situatie waarin verzoeker verkeert, namelijk dat hij niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten.

De eerste twee middelen zijn derhalve onontvankelijk.

Derde middel: schending van artikelen 6 en 8 EVRM, schending van de motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt dat iedere persoon recht heeft op respect voor zijn privé- en familielevens. In casu heeft verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom een inbreuk op dit fundamenteel recht gerechtvaardigd is. Dit betekent volgens verzoeker niet enkel een schending van de artikelen 6 en 8 EVRM, maar ook van de motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de art. 8 EVRM merkt de verwerende partij op dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Wat artikel 6 EVRM betreft, wenst verwerende partij op te merken dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen door verzoeker:

"Overwegende dat artikel 6 van het van 'het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de rechten van de verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele zaken en, in administratieve zaken, op tuchtzaken; dat zij niet van toepassing zijn op een gewone administratieve procedure zoals deze waarbij de minister van Binnenlandse Zaken uitspraak moet doen over een verzoek om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet; dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is;" (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Het derde middel is niet gegrond."

2.3. Verzoeker voert in wat hij als "het eerste argument" beschouwd in essentie aan dat hij geen enkel antwoord ontvangen heeft op zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf waarvan het onderzoek hangende is; dat door op deze manier te handelen tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt; dat het inderdaad verstandig is dat de administratie een juiste kennis van de situaties moet hebben die zij dient te regelen alvorens een beslissing te nemen; dat het eveneens raadzaam is dat de beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de zaak zowel op het gebied van de feiten als juridisch; dat door op een andere wijze te handelen de administratie ontegenzeggelijk een duidelijke beoordelingsfout zou maken en dat in onderhavig geval de beoordelingsfout duidelijk is en de nietigverklaring van de omstreden beslissing rechtvaardigt.

Verzoeker voert in wat hij als "het tweede argument" beschouwd in essentie aan dat de bestreden beslissing op inadequate wijze is gemotiveerd, laconiek en stereotiep die geen enkel verband heeft met de situatie van verzoeker; dat administratieve akte een relevante motivering moet hebben; dat dit er op neerkomt dat er een redelijk verband moet zijn tussen oorzaak en gevolg en het motief dat weerhouden werd en de omstreden beslissing; dat bovendien de uitgesproken motivering volgens recht aanvaardbaar moet zijn; dat men inderdaad moet weten dat de vastgestelde omstandigheden van de feiten en waarvan men begrijpt dat zij de administratie er toe geleid hebben een beslissing te nemen niet mogen erkend worden als geldige motieven indien zij de overheid niet toelaten ze in overweging te nemen en dat de bestreden beslissing een motivering inhoudt die volledig vreemd is aan de motieven die de bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen.

De verwerende partij werpt, voor wat deze twee "argumenten" betreft, op dat de daarin opgeworpen algemene vermeldingen niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving geven van de geschonden geachte rechtsregel (s) zoals vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Uit de hiernavolgende analyse blijkt dat de uiteenzetting van voormelde "argumenten" die kadert in de aangevoerde schending van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9, derde lid (9bis) van de Vreemdelingenwet en van de opgeworpen vergissing in appreciatie, niet aan duidelijkheid te wensen overlaat. De gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte- en gestandaardiseerde motivering is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 21 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, met name betrokkene is niet in het bezit van geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog, dat bestaat uit theoretische overwegingen, niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. In zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Waar verzoeker opwerpt dat hij geen enkel antwoord ontvangen heeft op zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf waarvan het onderzoek nog hangende is en dat door op deze manier te handelen tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, vermits beslissingen moeten genomen worden rekening houdend met alle elementen van de zaak zowel op het gebied van de feiten als juridisch, dient te worden vastgesteld dat, rekening houdende met voorgaande vaststellingen, het niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling en in concreto in de motivering van de thans bestreden beslissing, temeer nu de motieven van het thans bestreden bevel, met name: *"Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig visum."*, zelfs niet worden betwist door de verzoeker.

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat bestaat uit het louter poneren van blote beweringen, op generlei wijze aannemelijk dat de verwerende partij in casu een beoordelingsfout heeft begaan.

2.6. Verzoeker voert in wat hij als "het derde argument" beschouwd in essentie aan het bestreden besluit het voorgenomen huwelijk belemmert; dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op privé- en familielevens waarborgt; dat inderdaad iedere persoon recht heeft op respect van zijn privé- en familielevens; dat er slechts inmenging van de openbare overheid in de uitoefening van dit recht mag zijn voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en dat zij een maatregel is die, in een democratische samenleving noodzakelijk is o.a. voor de nationale veiligheid, de openbare orde, enz. (cfr. art. 6.2° EVRM); dat in onderhavig geval tegenpartij geen voldoende motivatie levert om de inbreuk aan dit fundamenteel recht door de omstreden beslissing gepleegd te rechtvaardigen en dat zij door dit feit niet enkel een schending van artikel 6 van het EVRM begaat, maar tevens een schending van haar verplichting, als administratieve overheid, haar beslissingen te motiveren.

Uit de gegevens van het dossier kan worden afgeleid dat de verzoeker reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijft, dat hij zijn verblijf tracht te regulariseren door het herhaaldelijk indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat hij zich tijdens zijn precair verblijf verloofd heeft met DOMINGOS MBUNDU Neta verblijvend in België en moeder van zijn op 29 januari 2006 geboren kind.

Luidens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.), heeft eenieder recht op een gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen. Verzoeker is een Kongolese onderdaan en is als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), inzonderheid aan artikel 2 van deze wet. De in voormeld artikel vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privé-leven.

Uit voormelde gegevens blijkt onomstotelijk dat verzoeker reeds geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft en dat hij zulks overigens niet ontkent. De bestreden beslissing houdt niet meer in dan een loutere vaststelling van dit gegeven en heeft voor het overige geenszins de bedoeling heeft het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te belemmeren. De bestreden beslissing houdt overigens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits hij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het E.V.R.M. biedt aan de minister van Binnenlandse Zaken, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu voorhanden zijnde inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Waar verzoeker tot slot aanvoert dat in onderhavig geval tegenpartij geen voldoende motivatie levert om de inbreuk aan dit fundamenteel recht door de omstreden beslissing gepleegd te rechtvaardigen en dat zij door dit feit niet enkel een schending van artikel 6 van het EVRM begaat, maar tevens een schending van haar verplichting, als administratieve overheid, haar beslissingen te motiveren, dient te worden opgemerkt dat in zoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 6 van het E.V.R.M., de vaststelling volstaat dat

volgens een constante rechtspraak van de Raad van State artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.), niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op het asielrecht, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker artikel 6 van het E.V.R.M. inroept en dient te worden vastgesteld dat bijgevolg dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd omdat het niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In zoverre in voormeld betoog omwille van een materiële vergissing artikel 6 van het EVRM als artikel 8 van het EVRM dient te worden gelezen en verzoeker aldus de mening is toegedaan dat artikel 8 EVRM een motiveringsplicht bevat en zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, volstaat de vaststelling dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de door hem aangehaalde wets-, verdragsbepalingen en beginselen geenszins aannemelijk maakt, zodat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:  
mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. CAMU, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**T. LEYSEN**

**Ch. BAMPS**